



เจ้าก็เอาแต่
ดูกเข้าสำนัก
ผิดตลอด

ข้าคุกเข่าออกจะ
บ่อย เจ้าเองก็รู้ดีนี่นา
แต่จินจื่อเซวียนที่ถูก
เลี้ยงอย่างตามใจแบบนั้น
ต้องไม่เคยคุกเข่าแน่ๆ
ถ้าวันนี้เขาไม่คุกเข่าร้อง
หาพ่อแม่ละก็ อย่ามา
เรียกข้าว่าเว่ยอู่เซียน



ข้ายังได้ยืนมาอีกว่า
เจ้านั้นห่วงหน้าตาของ
ตัวเองยิ่งกว่านกยูงทอง
หางเสียอีก ป่านนี้มอง
กระจกแล้วจะรู้สึกยังไง
กันนะ? ฮ่าๆๆ





หลานวังจี้?
เขาจะมาทำไม
ยังกล้ามาเจอ
เจ้าอีกหรือ?



ใช่ ข้าเอง
ก็คิดว่าเขากล้า
มากจริงๆ แต่ก็คง
โดนประมุขสั่งให้มาดู
ว่าข้าถูกเขาสั่งนักผิด
จริงไหมนะสิ



แล้วตอนนั้น
เจ้าถูกเขาสั่ง
หรือยังล่ะ?





ทำไม
ทำไมกัน?



เพื่อให้เขา
กลับมาตามข้าใจ
เพราะตอนเขามองกลับ
มาแล้วเห็นข้าตัวสั้น
เขาต้องคิดว่าข้าร้องไห้
อยู่แน่ๆ



เจ้าน่าจะได้
เห็นสีหน้าของเขา
ตอนเห็นรังมดนี้
จริงๆ น่าขันสุดๆ
ฮ่าๆๆ



เจ้ารีบกลับ
อวิ้นเมืองเถอะ!
ข้าว่าเขาคงไม่อยาก
เห็นหน้าของเจ้าไป
ตลอดชีวิตแล้วละ



เย็นวันนั้น ข้าจึงเก็บข้าวของและเดินทางกลับ
อวิ้นเมืองพร้อมกับท่านลุงเจียง

หลังจากนั้น...







อะ...เอ๋อ
ท่านเป็นอะไร
ไปขอรับ?







จิ้งจอกใจเย็น
จะเข้าที่ปากของ
ห่านทองจิ้ง
ตามใจตนไม่ได้



ข้าไม่ออก
ข้าไม่มีหน้า
ออกไปพบ
ผู้คนแล้ว!

รีบออกมา
จัดการลาของเจ้าชะ
ร้องโหวกเหวก
น่ารำคาญ
จะตายซัก!





พวกเจ้าทำอะไร
เสียวผิงกัวของข้า?
อย่าไปกวนมันเด็ดขาด
ถ้าโดนมันตื๊บมา
ข้าไม่รับผิดชอบ
หรอกนะ

